

נְשִׁיחוֹן

העיתון לבני השלוחים בארץ הקודש

3 דורות שליחות

משפחת קורנט:
סבא, בנים ונכדים
עמ' 5

לימוזינה של מתיחה

פינה לחיילי "קעמפ גן ישראל - השלוחים הצעירים"
עמ' 7

פּוֹרִים שָׁמָּה!

הערט זיך איין קינדערלאך...

דבר המשפיע

חיילים יקרים, שלום לכם!

אני נזכר איך עבר עלי פורים כילד... זה היה חג שאהבתי במיוחד. הרי זה נחמד, לשלוח משלוח מנות לכל החברים (ולטעום מהם בדרך...), לשמוע מגילה ולהרעיש ב"המן" (בלי חומרים מסוכנים...). מה שהכי אהבתי כשכל האנשים היו מתאספים בבית חב"ד לקראת אחר הצהריים ומתיישבים לסעודה שהייתה נמשכת עד אור הבוקר...

מאז שגדלתי, התחלתי ללמוד יותר על מהות החג. בכלל, ובפרט בתורת הרבי. וככל שאני לומד עוד, אני יותר נהנה מהחג הזה.

תארו לעצמכם, הרבי ישב כל שנה שעות ארוכות והתוועד עם החסידים. כל אותם ההתוועדויות נרשמו, הודפסו וכיום אנחנו נהנים משפע עצום של שיחות של הרבי לפורים, תחשבו על זה: עשרות שנים שבהם הרבי היה מתוועד, ומכל שנה אפשר להוציא רק מאותה התוועדות חוברת שלימה!

כילדים, אולי עדיין קצת קשה ללמוד את כל זה. אבל חשוב לפחות 'לטעום' משהו מתורתו של הרבי לפורים, לכן צירפנו ל'שליחון' מכתב. זהו מכתב אותו הרבי כתב לפני 30 שנה, במיוחד אליכם - ילדי ישראל, ובו הרבי מעביר בצורה נפלאה את התוכן וההוראה של פורים לילדים.

נקרא יחד את המכתב, נראה מה הרבי תובע מאיתנו ונשתדל למלאות את ההוראות שהרבי מוסר לנו ויהי רצון שבזכות זה נזכה עוד השנה להיות עם הרבי בפארבריינגען פורים תשס"ח...

פורים שמח!

תוכן

- הערט זיך אין קינדערלאך / 2
- ראיון החודש 3
- מכתבים מקריית איילון 4
- חיילים מספרים 5
- השד"רים הצעירים 6
- פינה לחיילי גן ישראל 7
- תמונות החודש 8

חסידים איין משפחה

מערכת "השלוחים הצעירים" מאחלת לחיילים היקרים שיחי' מזל טוב לרגל יום הולדתם. שיזכו לעשות נחת רוח לרבי, למוריהם והוריהם, באריכות ימים ושנים טובות, אמן.

שלמה לירן - י"ג אדר

שד"ב ראזענפלד - ה' אדר

שלמה יעקב וילהלם - י"ט אדר

ולכל החיילים שיום הולדתם

חל בחודשים אלול - שבט.

לת' יוסי נאבול - לרגל חתונת אחיו.

לת' מנחם מנדל הלפרין - לרגל חתונת אחותו.

יו"ל ע"י צעירי אגודת חב"ד באה"ק
- "השלוחים הצעירים".

משתתפים: מ. הרשקוביץ, ר. ברוד, נדב ק.,
ועלוועל ק., דוד ב., ישראל ב.

עיצוב: אלי ויסברג

הכתובת שלנו: צאגו"ח - כפר חב"ד ת.ד.
14, מיקוד 72915. פקס: 0722770111, עבור
"השלוחים הצעירים".

ראיון החודש

והפעם עם **דובער אורגז** **גנרל הקעמפ**

לחיים, דובער.

לחיים ולברכה...

היכן אנו מוצאים אותך בימים אלו...?

אני נמצא כעת במכון הסמיכה בישיבת תות"ל קריית-גת, לומד 'סמיכה' לרבנות - כפי הוראת הרבי לכל בחור. יחד עם זאת אנו, הבחורים הלומדים, עוסקים בשליחות בישיבה תיכונית בכפר מיימון.

לא מבזבז אף רגע... אתה עוסק הרבה זמן כבר בארגון הפעילות הענפה לילדי השלוחים. מה גורם לך להשקיע כל כך הרבה?

תשמע, ילדי השלוחים הם מיוחדים. זה חומר אחר שלא תראה באף מקום.

ואני מדבר מניסיון, בתור אחד שהיה גנרל במספר מחנות קיץ אחרים. וממילא אני חושב שמגיע להם את הטוב שבעולם כדי שיוכלו להמשיך ולעבוד בעבודת השליחות.

נו, במה הם מיוחדים כל-כך?

מיוחדים. אתן לך דוגמה. אני נזכר כעת במאורע מיוחד מהקעמפ, שמשך את תשומת לבי.

באחד הימים בשעת

הלימודים סירתי בשטח הקעמפ. בעודי עובר בין הקבוצות, אני מבחין בקבוצה אחת שבה הילדים יושבים לבד ומדברים בינם לבין עצמם והמפקדים יושבים במרחק מסוים מהקבוצה.

"בטח יש שם חגיגות רציניות..." הרהרתי לעצמי. כשהתקרבותי למקום נאלמתי דום!... מתברר שהילדים פשוט דנים בינם לבין עצמם בחומר הלימודים, שואלים שאלות, מעלים סברות ומתעמקים, בשעה שאף אחד לא עומד עליהם...

אחרי כזה סיפור מסתמא

שאינ לך שאלות...

שתף אותנו, מהי הצלחה בעיניך?

על כל קעמפ אחר הייתי אומר שאם ילד 'מתגעגע לקעמפ' זוהי הצלחה. אבל אצלנו זה קצת שונה... לפני כחודשיים התקשר אלי אחד החיילים ושאל אותי: "מה קורה אתכם? למה לא שומעים ממכם? מה עם עיתון או איזו פעילות? מה, שכחתם אותנו?"

אותו ילד לא מתגעגע לקעמפ - לטיולים ולחוויות. הוא מתגעגע בכלל, לקשר ולפעילות בינינו, משפחת צעירי השלוחים. כי עבורו זה אוויר לנשימה.

ילדי השלוחים הם בעבודה! הם צריכים כוח וחיות כדי להמשיך ולפעול. הם משתמשים במה שאנו נותנים להם, על מנת להוסיף בעבודת השליחות. הם רוצים עוד ועוד ועוד...

באחת הכתבות שהתפרסמו לאחר הקעמפ הייתה הכותרת: "הקעמפ היחיד שמחים שהוא נגמר..." אמנם עצובים שהקעמפ הסתיים, אבל שמחים לחזור לשליחות עם כוחות מחודשים.

ילד שמתגעגע לקעמפ, אבל יודע מה המטרה שלו ושל הקעמפ בשבילו - זוהי הצלחה!...

בשתי מילים. 'גנרל' זה תפקיד קשה או לא?

איזו שאלה. זה קשה עד מאוד, פיזית ונפשית. אבל עזוב את הקושי. הסיפוק הוא אדיר מאין כמוהו.

נראה אותך בשנה הבאה?

עדיין לא ברור כרגע... אבל מה שכן ברור, שאני תמיד אשאר קרוב וקשור למשפחת צעירי השלוחים...

התרגשנו מאוד לשמוע את דבריך, הצלחה רבה ומופלגה. ובע"ה, להתראות ב'שבת לצעירי השלוחים'.

כן. גם אני שמחתי לדבר איתכם. שתהיה הצלחה רבה לכולנו, ויה"ר שבזכות עבודת השליחות שלכם צעירי השלוחים נזכה לביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

מכתבים מקריית איילון

פרק ב'

מאת: מ. הרשקוביץ

שוב שלום לך בנצי, בן דודי היקר,

בשעה שאני כותב לך את המכתב, אנחנו נמצאים בתחילתו של חודש אדר שני, המבשר את פורים. אתה, כילד שגר בריכוז חב"ד, כודאי עסוק רק בלחשוב למה כדאי להתחפש, ועם איזה כלי נשק כדאי למחות את המן בשעת קריאת המגילה.

אני לא מזלזל בזה חלילה! חשוב מאוד להתחפש בפורים, שהרי זה מנהג ישראל, וחשוב גם להכות את המן ולמחות את עמלק, שזו מצווה. חשוב גם מאוד להתלבט כמה להכות אותו, האם עדיף באקדה של קפצונים, או ברעשן עץ עם רשרוש של טרקטור, או בכלל במחבת עם מצקת, או בהקלטה של התעטשות של השכן מלמעלה.

אבל אנחנו כאן בקריית איילון - אבא שלי, כל האחים ואני כבר זמן רב לפני פורים עסוקים בהכנות ל'מבצעים' הרבים שאנחנו עורכים במשך החג.

ראשית כל, כבר שבועיים שאנחנו אורזים את מאות משלוחי המנות שאנחנו הולכים לחלק לבילי וביום הפורים. המסלול הוא קבוע כל שנה, ואני אתאר לך בערך איך הוא היה בשנה שעברה:

זה מתחיל כשאבא שלי מזמין שלושה בחורים מהישיבה בכפר חב"ד שיבואו לעשות איתנו את הפורים. בערב פורים הוא מצייד אותם בכסף כדי שיוכלו לקנות לעצמם קצת כובעים מצחיקים ועוד כל מיני פריטים קטנים להתחפש בהם, ומיד אחרי קריאת המגילה בבית חב"ד - שגם בה השתתפו עשרות אנשים מקריית איילון שהגיעו בזכות המודעות שתלינו בכל העיר - עלינו כולנו לרכב גדול לקראת התחלת הפעילות.

הנסיעה התחילה ליעדים בתוך העיר. ביקרנו בתחנת המשטרה, שם קראנו מגילה וחילקנו משלוחים, אמרנו לחיים ורקדנו ריקודים שמחים. חה, מפקד המשטרה הליבש על הראש שלו את הכובע השחור של אבא שלי, וחבש על ראשו של אבא שלי את כובע המצחייה של השוטרים...

משם הלכנו למכבי אש שגם שם היה דומה, ושני בחורים ירדו בבית אבות לקרוא שם מגילה ולשמח את הקשישים, והצטרפו אלינו מאוחר יותר.

רק לקראת אחת עשרה לבילה סיימנו את הפעילות בתוך הקרייה, ואז בעצם התחילה הפעילות הרצינית: הנסיעה למחנות הצבא שמסביב לקריית איילון.

צמוד לקריית איילון, שוכן המחנה הענק "פגיון לדוד". המחנה כולו מוקף בגדרות ענק מגדלים וצלפים החוסמים כניסת זרים - אך כשהשומר ראה את פניו של אבא שלי המוכרות לו מהפעילות השבועית בהנחת תפילין, אורו עיניו והוא צעק למכשיר הקשר בקול גדול שנשמע בעוצמה גם שלא דרך הקשר: "חבר'ה, החב"דניקים הגיעו!"...

השער נפתח ותוך דקות ספורות כבר חוללו ברחבה המרכזית חיילים רבים בשירת "ונהפוך, ונהפוך, ונהפוך הוא..." ו"משיח משיח משיח, אוייווייווי..." לקח לנו זמן רב לשכנע אותם להפסיק את הריקודים השמחים כדי לשמוע את המגילה...

הם לא נתנו לנו לעזוב אחרי המגילה... רק אחרי תחנונים רבים והסברים על כך שישנן עוד מחנות ובסיסים באזור, הם התירו לנו לצאת לקול צהלות ושירים...

שנה שעברה זה היה השלב שבו נרדמתי ברכב, השעה הייתה כבר אחת!... אבל הבחורים סיפרו לי למחרת על שאר הבסיסים והמחסומים שבהם הם פעלו... השנה אני מתכוון שלא להירדם בשום אופן!

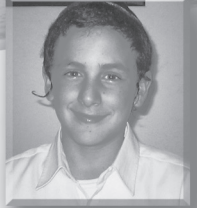
במשך היום הפעילות הכפילה את עצמה, ורק לקראת השקיעה נאלצנו לחזור כדי להספיק ליטול ידיים לסעודות החג.

אתה עדיין חושב שאני זה שמפסיד דברים כזה שאני גר בשליחות?

פורים שמח

בן דודך בר'ה, קריית איילון

חיילים מספרים

3 דורות של שליחות

ראיון עם החייל שלום בער קורנט, שליח (צעיר) הרבי בנשר, והחייל מנחם מנדל קורנט, שליח (צעיר) הרבי בגן יבנה.

סאת: נדב ק.

להפסיק לדבר בהתפעלות על סבא שלנו. אותו יהודי סיפר שפעם סבא עשה ברית לבן שלו, וכשהוא רצה לשלם לו לפני הברית הוא לא רצה לקבל כי הוא אמר שהוא עושה את הברית רק בשביל המצווה.

אחרי הברית הוא ניגש אליו וביקש לשלם, ושוב ענה לו סבא שהוא לא לוקח כסף. כשהוא התעקש, הסכים סבא שהוא ישים כמה כסף שרוצה במעטפה סגורה ויתן, והוא אפילו לא יבדוק כמה הוא הכניס.

הסב, ר' יהודה אריה ע"ה

"עד אז", סיפר אותו איש, "לא הייתי תורם אף פעם כסף לדתיים. מאז הסיפור הזה כשראיתי עד כמה שהוא לא רוצה לקחת כסף, אני תורם קבוע רק לחב"ד. וגם התחלתי לשמור שבת ותפילין בזכותו."

גם את שאר התושבים הוא היה מקרב באהבה רבה. הוא היה הולך כל שבת לבית הכנסת רחוק מביתו, בדרכו ראה אישה אחת שגרה קרוב לבית הכנסת ועבדה קבוע בגינה בשבת. כשהבחין בה אמר לה "שבת שלום" במאור פנים ובחיוך גדול. מאז היא הפסיקה לעבוד בשבת בגינה. ולאחרי הסתלקותו, בעלה התחיל להגיע לבית הכנסת בכל שבת.

כל הסיבה שהוא היה גר שם הייתה בשביל שליחות, וכל המושבה העריצו אותו מאוד וראו בו "צדיק נסתר". גם האווירה בבית הייתה של שליחות הרבי, ובזכות זה יצאו גם הבנים לשליחות ולפעילות במבצעי הרבי האחרים בכל המקומות.

כיום, בניו - ההורים שלנו - שלוחים ברחבי הארץ, בנשר, גן-יבנה ובפרדס חנה.

בט"ז אדר ראשון השנה ימלאו עשר שנים להסתלקותו. אנחנו מתפללים ומקווים שעוד לפני כן נזכה לביאת המשיח ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" תיכף ומיד ממש.

רצינו לספר לכם על סבא שלנו, הרב החסיד ר' יהודה אריה ע"ה קורנט, שהיה מהשלוחים הראשונים בארץ, והחודש ימלאו עשר שנים להסתלקותו.

כבר לפני ארבעים וחמש שנים, כשהוא כבר לגור במושבה 'פרדס חנה', הוא פתח שם בית חב"ד ופעל לקרב יהודים בכל מבצעי הרבי שהיו אז.

הוא היה המוהל היחיד בעיר, ואת עבודת הקודש שלו כמוהל הוא ניצל לקיים את

שליחות הרבי, בכך שמיד אחרי הברית הוא היה רושם את התינוק ואת כל בני המשפחה שהתכנסו לאירוע לאות בספר התורה של ילדי ישראל, ומביא לידיעתם את שאר המבצעים של הרבי שרק אז הכריז עליהם הרבי.

גם הרבי כתב לו במכתב: "בטח משתתף הוא בחמשת המבצעים", והרבי מוסיף בכתב-יד קדשו: "וכן - הדלקת הנרות". (אז היו בסך הכל ששת המבצעים הללו ולא יותר, והמבצע של נש"ק היה אז חדש).

דרכו הייתה לקרב כל יהודי בדרכי נועם ובדרכי שלום ליהדות ולתורה ולמצוות. ואכן, בזכות שלושים וחמש השנים שהוא פעל שם הפכה פרדס חנה למקום דתי כמעט לגמרי, וגם אלו שלא התחילו לשמור תורה ומצוות לגמרי מכבדים מאוד יהדות ושומרים על המצוות שהוא לימד אותם.

אחרי שהוא נפטר באו כל המושב לנחם את המשפחה, ורק מהסיפורים המיוחדים שהם סיפרו התקבצו מאות סיפורים. אנחנו

נספר כאן שניים מהם, שנוגעים לדרך שבה הוא קירב יהודים בתור שליח הרבי בפרדס חנה:

סיפור ראשון סיפר לנו אחד מאנ"ש, שכשהוא היה בצבא הוא פגש יהודי בפרדס חנה שלא יכול היה

הבנים (האבות) שלוחים בנשר ובגן יבנה

השד"רים הצעירים

סיפור על רקע היסטורי

פרק ח'

תקציר הפרק הקודם:

גנרל חדש הגיע, יומים ימים באו לקעמפ. אך לא לאורך זמן...

מאת: מ. הרשקוביץ

צהוב, הלוחם עבורו ומכניע את כל אויביו!... אומרים כי זהו הרב רבי מנחם מענדל מרימינוב, שדעתו היא אכן שנפוליאון צריך לנצח! בכל קרב רואה נפוליאון את דמותו המנצחת עבורו. אין ספק שהכוחות העליונים מסייעים לו במלחמתו נגד הצאר. אוי ואבוי!"

...

הימים הבאים בקעמפ היו תערובת של אמירת תהילים ולימודים. לאף אחד מהצוות לא היה מצב רוח להשתובב ולצחוק. אפילו מאתעס הג'ינג'י שבימים כתיקונם לא ניתן לתפוס אותו ללא חיך על הפנים, נתפס כמה פעמים כשהוא יושב בפינה בדיכאון רב וקורא תהילים בשברון לב.

בינתיים, לא עודכנו הילדים בהתפתחויות, אך הם ראו היטב את מצב רוחם של המדריכים והבינו שיש דברים בגו... מה בדיוק? הם לא ידעו.

רק החייל יוס'ה מידעינו החליט להתגבב שוב מאחורי חדר המדריכים ולנסות להבין מהי הבעיה שגורמת למדריכים דיכאון כה רב. הוא התמקם היטב מתחת לחלונם של הצוות הבכיר, ושמע הכל... דמעות עמדו בעיניו.

ואז הגיע המשפט שכמעט גרם לנשמתו לפרוח: "...בשלב כלשהו נהיה חייבים לגלות לילדים. הרי נפוליאון מתקרב ובקרוב יכבוש גם את המחוז שבו אנו נמצאים! נאלץ לברוח מכאן ביחד עם כל הילדים, ואז נהיה מוכרחים לספר לילדים מדוע אנו בורחים..."

השד"רים הצעירים ומדריכיהם עמם בשטח הקעמפ, היו מנותקים לחלוטין מענייני העולם. לא ידעו לא על מלחמות ולא על בחירות, לא על פיגועים ולא על האחים רייט שהמציאו את המטוס הראשון. כל מעייניהם היו נתונים בתוכניות המרתקות ובהווי המדהים. מדי פעם הגיע מאן-דהו מבחוץ ועידכן אותם בהתפתחויות חשובות, אך לא מעבר לכך.

גם כעת, לא ידעו חיילינו ומפקדינו ממצב המלחמה הנוראה בין רוסיה לצרפת. בודאי שלא ידעו על כך שנפוליאון כובש עיר אחר עיר בהצלחה רבה, והחיילים הרוסיים נמוגים מפניו כעדת זבובים הבורחים מפני שקית זבל המושלכת לפח שמסביבו הם חגים. אלפי חיילים רוסיים מצאו את מותם בשדה הקרב, ואחרים נמלטו כשרק עורם לגופם ובקבוק וודקה בכיסם.

זונדל שהסתובב מעט בעירות שמסביבו כדי להשיג את תפוחי האדמה בזול, שמע את החדשות המאיימות וליבו נפל בבטנו, נפילה ארוכה וממושכת. הוא ידע כמו כל חסיד חב"ד אחר שדעת הרבי היא שהצאר הרוסי צריך לנצח, בניגוד לדעת גדולי ישראל האחרים...

כעת הוא סיפר את החדשות לצוות המורחב שישב סביבו, ומרגע לרגע הצטרפו עוד ועוד מדריכים שנטשו את החיילים ובאו להתעדכן.

"ולא תאמינו..." המשך זונדל לספר, "...לא תאמינו מה שמעתי בכפר רוצמיק, הרחוק מכאן שבע פרסאות. שם מספרים כי נפוליאון אמר שהוא מנצח בכל הקרבות במלחמה מאחר והוא רואה לפניו דמות יהודי בעל זקן

כמו תמיד היה זה זונדל, האחראי לבשורות הטובות והרעות גם יחד. הפעם הוא נצפה מתגלגל על גבי המרכבה הנכנסת לתוך שטח הקעמפ, עמוסה בשקי תפוחי אדמה מלאים לעייפה, אספקה לחדש הקרוב למטבח הקעמפ ולזונדל העומד בראשו.

כולם נופפו לשלום לזונדל שנעדר מהקעמפ בתקופה האחרונה, והוא החזיר לכולם בחיוכים. אך חדי העין שבין אנשי הצוות הבחינו כי החיוכים הינם מן השפה ולחוץ. לא היה זה זונדל המוכר תמיד, מלא שמחת החיים והמרץ הבלתי נדלה.

ואכן, מיד אחרי סידור השקים במקומם, השתרך זונדל בכבדות לחדר הצוות העליון, שם ישבו באותה שעה מוישה חזנסקי ומאתעס הג'ינג'י.

"המצב לא פשוט, לא פשוט כלל!" אמר זונדל. מאתעס כבר עמד לשלוף בדיחה מהמאגר האינסופי שלו. "על מה כבר יכול זונדל לדבר? על תולעים בתפוחי האדמה? על חורים בבקבוקי הקטשופ? מה כבר יכול להטריד אדם כמוהו שכל חייו מתמקדים בין התנור לכיריים?..." אך מבט חודר של חזנסקי הבהיר לו שאין הפעם מקום להתלוצצויות. העניין רציני מתמיד, גורלי ומאיים.

"על מה אתה מדבר?" שאל בעדינות חזנסקי את זונדל.

"אני מדבר כמונב על המלחמה!" הבהיר זונדל, והשנים עקרו אנחה מעומק ליבם.

...

וזאת עליכם לדעת, כי כשהיו

המשך יבוא...

לימודינה שליחת

מאת: ועלוועל ק.

קריאות "ידעתי!" משתנקות ו"הנה, הוא עומד להכריז על המתיחה".

"אני רוצה להכריז..." המשיך ר' נפתל ליפסקר בדבריו בעוד כל החיילים מתכווצים במקומם בתזוזות מרוב הביטחון בהכרזת המלחמה הצפויה, "...שסיירת 776 זוכה לסיבוב בלימודינה ברחבי כפר חב"ד לאור הצטיינותם במשך כל השבוע האחרון בקעמפ..." האכזבה שלטה בכולם...

אך לא נותר זמן לעכל את ההלם וכל החיילים ההמומים נאלצו ללקט את פניהם הנפולות מהארץ כדי להיכנס לסיור מודרך הכולל כתיבת פ"ב ואמירת פרקי תהילים בחדרו של הרבי בבית אגודת חסידי חב"ד שכזכור הינו העתק מושלם לבית אגו"ח ב-770 שבניו-יורק.

בסימום של הסיור ניתנה לכולם הזכות המיוחדת לנשק את ספר התהילים של הרבי מידו של מנהל בית אגו"ח הרב מנחם מנדל לאטר. כשנערכו ההכנות האחרונות לעליה לאוטובוסים וחזרה מזרזת לשטח הקעמפ נפלה כרעם ביום בהיר על ראשי החיילים הידיעה על היעלמותו של ספר התהילים של הרבי תוך כדי מסע חיפושים מזרזת שבוצע בשטח הגיח הרב לאטר ונטל ללא התראה את המגאפון מכתפו של המרכז והרעים בקולו "מדובר במעשה מחפיר, הרבי לא מרוצה ממעשים שכאלו, אני דורש ממי שעשה זאת להשיב את הגזילה.."

ואכן בתוך מספר דקות כבר נעמד הרב לאטר להודיע על מציאת האבידה, ועל... פתיחתה של **מלחמת התקשרות!** (עכשיו הבינו הכל את פשר צחקוקו של הרב לאטר בין הצעקות והבכיות...).

רק כעת חלחלה למוחותיהם של החיילים ההכרה המכאיבה ששוב בפעם המי יודע כמה עלה בידי הגנרלים והמרכזים לשטות בהם ולחשוף אותם בקלונם, "אכן, בשנה הבאה לא ניתן לזה לקרות לנו שוב, נקוה שזו לא תהיה כזו **לימודינה של מתיחה**..."

כבר בפתיחתו של מחנה הקיץ הנודע של בני השלוחים החלו חשדות מרצדים רצוא ושוב בקודקודי החיילים המיוזעים בנוגע למהותה של המתיחה. רשרוש קל במערכת הכריזה גרם מיידית לשרשרת לחישות "מתיחה..." רועמות שבקעה מבין שפתותיהם של החיילים. שהרי מי השוטה שייתן לשטות בו ובכך ימנע מעצמו את התענוג העצום שבצעקת ב"ידעתי!..." משוחררת ברגע האמת שלהכרזה על פתיחתו של הקרב הגדול.

אך כל הספיקות נמוגו באחת עם הישמע הבשורה על ביקורו של גביר אלמוני במחנה הקיץ.

הסיירות פצחו בשינון מזרז של שלל מילים שימושיות בשפת האידיש שעל פי הדיווחים הינה השפה היחידה אותה מבין התורם.

לאחר שבוע של מרתון לימודי שיחות הפליגו האוטובוסים אל בית אגו"ח 770- שבכפר חב"ד המקום שם הייתה אמורה להתבצע התמונה הקבוצתית וכן הפגישה עם הגביר המהולל.

חיילנו היקרים הסתדרו בשורות שורות שבמרכז ניצבים ראשי צאגו"ח ואנשי הצוות. הצלם כבר ניצב הכן ומצלמתו בידו והבזקים מסנוורים מתפרצים בשטף, כשאז החליקה אל הרחבה מכונית לימודינה מהודרת שחלונותיה אטומים ונעצרה בקרבת מקום לקהל החיילים הממתין בחוסר סבלנות מוחלט.

ר' נפתלי ליפסקר מנהל אגף הסניפים בצאגו"ח נטל את המיקרופון לידיו: "אני רוצה להודיע לכם שני הודעות חשובות. אחד. האישיות החשובה, הראויה להגיע ברכב מהודר שכזה ולכבוד גדול שכזה היא... לא אחרת מאשר אתם, בני השלוחים היקרים. שתיים. זו היא הודעה חשובה ביותר, הודעה שחובה על כל אחד ואחד להקשיב לה, הודעה מיוחדת שנוגעת באופן אישי אליכם חיילי צעירי השלוחים". הביטחון גאה בכל לב ומבין השורות הראשונות כבר נשמעו גניחות "מתיחה..."

[היציאה למבצעים ביום שישי]

תמונות החודש

פראת מקעמפ גן ישראל "השלוחים הצעירים" תשס"ז

